

Datum van inontvangstneming : 23/02/2017

Zaak C-652/16

Samenvatting van het verzoek om een prejudiciële beslissing overeenkomstig artikel 98, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie

Datum van indiening:

19 december 2016

Verwijzende rechter:

Administrativen sad Sofia-grad (Bulgarije)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

5 december 2016

Verzoekende partijen:

[REDACTED]

[REDACTED]

Verwerende partij:

Zamestnik-predsdatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite

Voorwerp van de procedure in het hoofdgeding

Beroep tegen de beslissing van de Zamestnik-predsdatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite (plaatsvervangende president van het staatsagentschap voor vluchtelingen, hierna: „Zamestnik-predsdatel van de DAB”) van 12 mei 2015, waarbij de toekenning van de vluchtelingenstatus en humanitaire status werd geweigerd.

Voorwerp en rechtsgrondslag van de prejudiciële verwijzing

Verzoek overeenkomstig artikel 267 VWEU om uitlegging van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en van de richtlijnen 2011/95, 2013/32 en 2013/33

Prejudiciële vragen

1. Volgt uit artikel 78, leden 1 en 2, onder a), d) en f), van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie en uit overweging 12 en artikel 1 van richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), dat de in artikel 33, lid 2, onder e), van deze richtlijn vastgestelde grond voor niet-ontvankelijkheid van verzoeken om internationale bescherming een bepaling met rechtstreekse werking is, die de lidstaten niet buiten toepassing mogen laten, bijvoorbeeld doordat zij gunstigere nationaalrechtelijke bepalingen toepassen, op grond waarvan het eerste verzoek om internationale bescherming, zoals overeenkomstig artikel 10, lid 2, van de richtlijn is vereist, eerst moet worden onderzocht uit het oogpunt van de vraag of de verzoeker voldoet aan de voorwaarden voor de erkenning als vluchteling, en vervolgens uit het oogpunt van de vraag of hij recht heeft op subsidiaire bescherming?
2. Volgt uit artikel 33, lid 2, onder e), van richtlijn 2013/32 junctis artikel 7, lid 3, en artikel 2, onder a), c), en g), en overweging 60 van deze richtlijn dat in de omstandigheden van het hoofdgeding een door een van de ouders namens een begeleidende minderjarige gedaan verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk is wanneer het verzoek erop berust dat het kind een familielid is van de persoon die om internationale bescherming heeft verzocht op grond dat hij een vluchteling is in de zin van artikel 1, onder A, van het Verdrag van Genève?
3. Volgt uit artikel 33, lid 2, onder e), van richtlijn 2013/32 junctis artikel 7, lid 1, en artikel 2, onder a), c), en g), en overweging 60 van deze richtlijn dat in de omstandigheden van het hoofdgeding een namens een meerderjarige ingediend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk is wanneer het verzoek in de procedure bij de bevoegde administratieve instantie er alleen op berust dat de verzoeker een familielid is van de persoon die om internationale bescherming heeft verzocht op grond dat hij een vluchteling is in de zin van artikel 1, onder A, van het Verdrag van Genève, en de verzoeker op de datum van indiening van het verzoek niet het recht heeft om een beroepsactiviteit uit te oefenen?
4. Is overeenkomstig artikel 4, lid 4, van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking), juncto overweging 36 van deze richtlijn vereist dat de beoordeling of een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat alleen gebeurt aan de hand van feiten en omstandigheden die betrekking hebben op de verzoeker?

██████████

5. Is overeenkomstig artikel 4 van richtlijn 2011/95 junctis overweging 36 ervan en artikel 31, lid 1, van richtlijn 2013/32 een nationale rechtspraak in een lidstaat toelaatbaar die

a) de bevoegde instantie verplicht de verzoeken om internationale bescherming van de leden van één gezin te onderzoeken in een gezamenlijke procedure, wanneer deze verzoeken berusten op dezelfde feiten, concreet op de bewering dat slechts een van de gezinsleden een vluchteling is;

b) de bevoegde instantie verplicht de procedure over de verzoeken om internationale bescherming die worden ingediend door de gezinsleden die persoonlijk niet voldoen aan de voorwaarden voor dergelijke bescherming, te schorsen tot de beëindiging van de procedure over het verzoek van het gezinslid, dat werd ingediend op grond dat de betrokkene een vluchteling is in de zin van artikel 1, onder A, van het Verdrag van Genève;

is deze rechtspraak ook toelaatbaar om redenen die verband houden met het belang van het kind, de instandhouding van het gezin, de eerbiediging van het recht op privéleven en familie- en gezinsleven en het recht op verblijf in de lidstaat tot het verzoek is onderzocht, en dit op grond van de artikelen 7, 18 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, de overwegingen 12 en 60 en artikel 9 van richtlijn 2013/32, de overwegingen 16, 18 en 36 en artikel 23 van richtlijn 2011/95, en de overwegingen 9, 11 en 35 en de artikelen 6 en 12 van richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming?

6. Volgt uit de overwegingen 16, 18 en 36 en artikel 3 van richtlijn 2011/95 junctis overweging 24 en artikel 2, onder d) en j), artikel 13 en artikel 23, leden 1 en 2, van deze richtlijn, dat een nationale wettelijke bepaling als het in het hoofdgeding aan de orde zijnde artikel 8, lid 9, van de Zakon za ubezhishteto i bezhantsite (Bulgaarse asiel- en vluchtelingenwet) toelaatbaar is, op grond waarvan ook de gezinsleden van een buitenlander aan wie de vluchtelingenstatus is verleend, als vluchtelingen worden beschouwd, voor zover dit verenigbaar is met hun persoonlijke status en er geen nationaalrechtelijke gronden zijn die de toekenning van de vluchtelingenstatus uitsluiten?

7. Volgt uit de regeling van de gronden van vervolging in artikel 10 van richtlijn 2011/95 dat het indienen van een klacht bij het Europees Hof voor de Rechten van de Mens tegen het land van herkomst van betrokkene tot gevolg heeft dat betrokkene behoort tot een specifieke sociale groep in de zin van artikel 10, lid 1, onder d), van deze richtlijn, of dat het indienen van de klacht moet worden beschouwd als politieke overtuiging in de zin van artikel 10, lid 1, onder e), van de richtlijn?

8. Volgt uit artikel 46, lid 3, van richtlijn 2013/32 dat de rechter verplicht is nieuwe gronden voor internationale rechtsbescherming, die in de loop van de gerechtelijke procedure naar voren werden gebracht, maar niet werden aangevoerd in het beroep tegen de beslissing over de weigering van internationale bescherming, ten gronde te onderzoeken?

9. Volgt uit artikel 46, lid 3, van richtlijn 2013/32 dat de rechter verplicht is de ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming op grond van artikel 33, lid 2, onder e), van deze richtlijn te beoordelen in de gerechtelijke procedure met betrekking tot het beroep tegen de beslissing tot weigering van internationale bescherming, wanneer het verzoek in de bestreden beslissing, zoals overeenkomstig artikel 10, lid 2, van de richtlijn is vereist, eerst werd onderzocht uit het oogpunt van de vraag of de verzoeker voldoet aan de voorwaarden voor de erkenning als vluchteling, en vervolgens uit het oogpunt van de vraag of hij recht heeft op subsidiaire bescherming?

Internationaal- en Unierechtelijke bepalingen; rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie

Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van [28 juli] 1951 – artikelen 1, 5, 31 en 33 (hierna: „Verdrag van Genève”)

Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie – artikel 78

Handvest van de grondrechten van de Europese Unie – artikelen 7, 18, 19 en 47 (hierna: „Handvest”)

Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 – Artikelen 1 tot en met 4, 13, 20, 21 en 23

Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 – Artikelen 1 tot en met 3, 5, 7, 10, 11, 31, 33 en 46

Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 – Artikelen 1 tot en met 3, 6, 12 en 23

Arrest [van 17 februari 2009], Elgafaji (C-465/07, EU:C:2009:94)

Nationale bepalingen

Zakon za ubezhishteto i bezhantsite (asiel- en vluchtelingenwet) in de versie na de omzetting van richtlijn 2013/32 en richtlijn 2011/95 – Artikelen 1, 1a, 2, 4, 8, 13, 22, 29, 34, 73 en 75, en § 1 van de aanvullende bepalingen (hierna: „ZUB”)

Zakon za zakrila na deteto (wet op de kindbescherming) – § 1 van de aanvullende bepalingen

[REDACTED]

Administrativnoprotsesualen kodeks (wetboek bestuursprocesrecht) (hierna: „APK”) – Artikelen 2, 32 en 54

Korte uiteenzetting van de feiten en de procedure

- 1 De procedure betreft een beroep dat [REDACTED] (hierna: „[REDACTED]”) een Azerbeidzjaans staatsburger, geboren op 12 mei 1975, heeft ingesteld namens zichzelf en als moeder en wettelijk vertegenwoordigster van haar zoon [REDACTED] (hierna: „[REDACTED]”) een Azerbeidzjaans staatsburger, geboren op 5 oktober 2007, tegen de beslissing van de Zamestnik-predsedatel van de DAB van 12 mei 2015, waarbij de toekenning van de vluchtelingenstatus en de humanitaire status werd geweigerd (hierna: „bestreden beslissing”).
- 2 Op 16 december 2012 verliet [REDACTED] met haar familie op legale wijze Azerbeidzjan, via Turkije, en kwam zij Oekraïne binnen, waar zij een jaar en twee maanden bleef. Tijdens haar verblijf in Oekraïne werden zij en haar familie bij het Hoge Commissariaat voor de vluchtelingen van de Verenigde Naties (UNCHR) en de Oekraïense migratiedienst geregistreerd, maar zij wachtten de beslissing over hun verzoeken om bescherming niet af en reisden op 19 januari 2014 legaal verder naar Turkije.
- 3 Vanuit Turkije reisden zij illegaal naar Bulgarije. Bij de poging om Bulgarije op 19 januari 2014 met Griekse paspoorten te verlaten, werden zij door de Bulgaarse grensautoriteiten aangehouden. [REDACTED] en haar zoon verblijven in Bulgarije samen met [REDACTED] echtgenoot en vader, en met andere familieleden. Tegen verzoekers in het hoofdgeding werd een terugkeerbesluit in de zin van richtlijn 2008/115 uitgevaardigd.
- 4 Onmiddellijk na de aanhouding door de Bulgaarse grensautoriteiten diende [REDACTED] op 20 januari 2014 een asielverzoek in bij de Bulgaarse president, dat evenwel bij beslissing van 4 november 2014 werd afgewezen.
- 5 Op 19 november 2014 diende [REDACTED] bij de DAB een verzoek om toekenning van internationale bescherming in, dat bij besluit van 12 mei 2015 eveneens werd afgewezen. Zijn beroep tegen deze beslissing werd door de Administrativen sad Sofia-grad (bestuursrechter in eerste aanleg Sofia) verworpen bij beslissing van 2 november 2015, waartegen intussen cassatieberoep bij de Varhoven administrativen sad (hoogste bestuursrechter) is ingesteld.
- 6 Onafhankelijk van haar man diende [REDACTED] op 20 januari 2014 een asielverzoek in bij de Bulgaarse president voor zichzelf en haar zoon. Bij beslissing van 4 november 2014 werd het verzoek afgewezen.

- 7 Daarop diende ██████████ op 25 november 2014 bij de DAB voor zichzelf en haar zoon een verzoek om bescherming door de Bulgaarse staat in. De bestreden beslissing heeft betrekking op dit verzoek.
- 8 In de bestreden beslissing werd vastgesteld dat niet was voldaan aan de in artikel 8 en 9 ZUB geformuleerde voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming en de humanitaire status, ook rekening houdend met de criteria van het Hof van Justitie van de Europese Unie. In dit verband werd de situatie in Azerbeidzjan, met inbegrip van de eerbiediging van de mensenrechten, onderzocht. Vastgesteld werd dat de door ██████████ aangevoerde moeilijkheden waaraan haar man daar zou zijn blootgesteld, betrekking hadden op zijn eigen vluchtverhaal en moesten worden onderzocht in het kader van zijn bij de DAB ingediende verzoek om bescherming.

Argumenten van partijen in het hoofdgeding

- 9 ██████████ voert aan dat haar in de eerste plaats internationale bescherming moet worden verleend omdat zij een gezinslid is van ██████████ ██████████ die in Azerbeidzjan door de politieke leiders wordt vervolgd, en in de tweede plaats om een persoonlijke reden, omdat zij vanwege haar politieke overtuiging en het feit dat zij behoort tot groepen van personen die bij het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in Straatsburg klachten hebben ingediend en actief bijdragen aan de bescherming van mensenrechtenactivisten die in Azerbeidzjan door de overheid worden vervolgd, en vanwege haar actieve deelname aan het televisieprogramma „Azerbaydzhanski chas” van de oppositie een gegronde vrees voor vervolging heeft. Voorts heeft zij in 2008 zelf klacht ingediend bij het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.
- 10 Volgens de Zamestnik-predsedatel van de DAB is het beroep ongegrond. Wat betreft de niet onderzochte gronden voor internationale bescherming, die verband houden met verzoeksters echtgenoot, is hij van mening dat het recht op internationale bescherming een subjectief materieel recht is. ██████████ ██████████ is in haar land niet vervolgd wegens politieke redenen, en haar man heeft moeilijkheden gehad inzake het sociaal zekerheidsrecht en heeft daarom een procedure ter erkenning van zijn vervulde verzekeringstijdvakken gevoerd. Daarop hadden ook alle uitspraken van ██████████ die alle niet van politieke aard waren, betrekking. Zij heeft haar land van herkomst op legale wijze en zonder enige belemmering verlaten, er is haar niets ten laste gelegd, en zij is door niemand vervolgd.

Korte uiteenzetting van de motivering van de verwijzing

- 11 De verwijzende rechter zet uiteen dat de rechtspraak van de Varhoven administrativen sad met betrekking tot de vraag of een verzoek om internationale bescherming dat wordt gebaseerd op de vervolging van een ander gezinslid in een

[REDACTED]

afzonderlijke procedure mag worden onderzocht, tegenstrijdig is. Geoordeeld wordt dat de administratieve autoriteit op grond van artikel 23, leden 1 en 2, van richtlijn 2011/95 en de overeenkomstige nationale bepalingen over de eerbiediging van het recht op een gezinsleven en op gezinshereniging verplicht is verzoeken om internationale bescherming in een gezamenlijke procedure te onderzoeken of de procedure te schorsen tot de procedure over het beschermingsverzoek van het vervolgde gezinslid wordt beëindigd.

- 12 In de rechtspraak van de Varhoven administrativen sad wordt ook het tegenovergestelde geoordeeld, namelijk dat het recht op gezinsleven in een dergelijk geval geenszins wordt geschonden en dat de voeging van de administratieve procedures een juridische mogelijkheid, maar geen verplichting is.
- 13 Met de aanvraag van 25 november 2014 verzocht [REDACTED] uitdrukkelijk om bescherming voor zichzelf en haar zoon. De door Bulgarije verleende bescherming omvat de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 8 ZUB, die voor de erkenning als vluchteling voorziet in gronden die overeenstemmen met die van de hoofdstukken II, III en V van richtlijn 2011/95, en de humanitaire status overeenkomstig artikel 9 ZUB, die overeenstemt met de „subsidiare beschermingsstatus” van artikel 2 van richtlijn 2011/95.
- 14 In de bestreden beslissing werd het verzoek beoordeeld met het oog op de erkenning als vluchteling en de noodzaak om de humanitaire status toe te kennen. Daarbij vond ook een beoordeling aan de hand van de criteria die het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft geformuleerd in het arrest Elgafaji (C-465/07, ECLI:EU:C:2009:94) plaats.
- 15 Onder het begrip „verzoek om internationale bescherming” in de zin van artikel 2, onder h), van richtlijn 2011/95 valt het verzoek om internationale bescherming dat een onderdaan van een derde land aan een lidstaat richt. Formeel is het verzoek van [REDACTED] van 25 november 2014 een dergelijk verzoek. Overeenkomstig artikel 2, onder i), van deze richtlijn werden [REDACTED] en haar zoon door het verzoek „verzoekers” in de zin van de richtlijn. Overeenkomstig artikel 2, onder j), van de richtlijn zijn zij bovendien „gezinsleden” van de persoon die om internationale bescherming heeft verzocht, dus van [REDACTED].
- 16 De begrippen „verzoek om internationale bescherming” en „gezinsleden” worden in artikel 2, onder a) en c), van richtlijn 2013/33 op dezelfde manier gedefinieerd. Overeenkomstig artikel 2, onder b), van deze richtlijn is de persoon die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend een „verzoeker” in de zin van deze richtlijn.
- 17 Artikel 2, onder b), van richtlijn 2013/32 bevat weliswaar dezelfde definitie van het begrip „verzoek om internationale bescherming”, en overeenkomstig artikel 2, onder c), van deze richtlijn is een persoon die een dergelijk verzoek heeft gedaan

een „verzoeker”, maar het begrip „gezinslid” wordt in deze richtlijn niet gedefinieerd.

- 18 Volgens de verwijzende rechter valt de juridische situatie van [REDACTED] en haar zoon op grond van het ingediende verzoek om internationale bescherming zowel binnen de werkingssfeer van richtlijn 2011/95 (zie artikel 1 van deze richtlijn), als binnen het toepassingsgebied respectievelijk de werkingssfeer van de richtlijnen 2013/32 en 2013/33 (zie telkens artikel 3, lid 1, van deze richtlijnen).

A) Ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming

- 19 De onderhavige zaak vereist een uitlegging van artikel 33, lid 2, onder e), van richtlijn 2013/32, aangezien de ZUB geen met deze bepaling overeenstemmend voorschrift bevat, zodat de vraag rijst in hoeverre op basis daarvan een verplichting bestaat om de ontvankelijkheid te onderzoeken.
- 20 [REDACTED] heeft het verzoek om internationale bescherming namens haar kind ingediend. Als grond voor het verlenen van bescherming heeft zij aangevoerd dat zij en haar zoon gezinsleden zijn van een persoon die heeft verzocht om internationale bescherming, op grond dat hij een vluchteling is in de zin van artikel 1, onder A, van het Verdrag van Genève.
- 21 Overeenkomstig artikel 33, lid 2, onder e), van richtlijn 2013/32 kunnen de lidstaten een verzoek om internationale bescherming als niet-ontvankelijk beschouwen wanneer „een persoon die ten laste van de verzoeker komt, een verzoek indient nadat hij er overeenkomstig artikel 7, lid 2, mee heeft ingestemd dat zijn geval deel uitmaakt van een namens hem ingediend verzoek en geen met de situatie van de ten laste komende persoon verband houdende feiten een apart verzoek rechtvaardigen”. In artikel 7, lid 2, van deze richtlijn gaat het alleen om de instemming van meerderjarigen die ten laste komen van de persoon die om internationale bescherming verzoekt.
- 22 Daaruit kan volgens de verwijzende rechter de conclusie worden getrokken dat artikel 33, lid 2, onder e), van richtlijn 2013/32 alleen betrekking heeft op verzoeken van meerderjarigen. Op het tijdstip waarop het verzoek om internationale bescherming werd ingediend, was [REDACTED] minderjarig, en zijn ouders stelden rechtshandelingen namens hem. Het indienen van het verzoek om internationale bescherming door zijn moeder was een handeling namens hem. Vanwege zijn leeftijd was Rauf Ahmedbekov ook een persoon die ten laste van zijn ouders kwam. Zijn verzoek moet worden beschouwd als onderdeel van het door zijn vader ingediende verzoek om internationale bescherming, aangezien het wordt gebaseerd op omstandigheden die verband houden met de vader. Tegen deze achtergrond vraagt de verwijzende rechter zich af of het indienen van een afzonderlijk verzoek namens het kind in de zin van artikel 33, lid 2, onder e), van richtlijn 2013/32 gerechtvaardigd is.

- [REDACTED]
- 23 Ook rijst de vraag volgens welke criteria wordt beoordeeld of een persoon ten laste komt van een andere persoon in de zin van artikel 33, lid 2, onder e), van richtlijn 2013/32.
 - 24 Ook in het kader van artikel 33, lid 2, onder e), van richtlijn 2013/32 rijst bovendien de vraag of het indienen van een afzonderlijk verzoek om internationale bescherming door [REDACTED] gerechtvaardigd is, aangezien zij zich in de procedure bij de bevoegde autoriteit heeft beroepen op het feit dat zij een gezinslid is van een persoon die om internationale bescherming heeft verzocht op grond dat hij een vluchteling is in de zin van artikel 1, onder A, van het Verdrag van Genève. Richtlijn 2011/95 bepaalt echter niet dat de vluchtelingenstatus automatisch wordt toegekend aan de gezinsleden van een persoon aan wie de vluchtelingenstatus is toegekend.
 - 25 Reeds uit de definitie van het begrip „vluchteling” in het Verdrag van Genève en in richtlijn 2011/95 kan de conclusie worden getrokken dat het argument van een vervolging of de vrees voor vervolging verband moet houden met de persoon die aanvoert dat hij vluchteling is. Volgens artikel 4, lid 3, onder c), van richtlijn 2011/95 moet de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming op individuele basis plaatsvinden, waarbij rekening moet worden gehouden met bepaalde omstandigheden, waaronder de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker. Noch in artikel 4, lid 4, van richtlijn 2011/95, noch in een andere bepaling wordt het begrip „gegronde vrees voor vervolging” in verband gebracht met de vervolging van een andere persoon.
 - 26 Bovendien mogen de Verdragsluitende Staten overeenkomstig het beginsel van straffeloosheid van artikel 31, lid 1, van het Verdrag van Genève geen strafsancities, op grond van onrechtmatige binnenkomst of onrechtmatig verblijf, toepassen op vluchtelingen die rechtstreeks komen van een grondgebied waar hun leven of vrijheid werd bedreigd. Deze bepaling vereist dus dat het eigen leven of de eigen vrijheid op het spel staan.
 - 27 Overeenkomstig artikel 8, lid 9, ZUB, worden ook de gezinsleden van een buitenlander aan wie de vluchtelingenstatus werd toegekend, als vluchtelingen beschouwd, voor zover dat verenigbaar is met hun persoonlijke status en geen uitsluitingsgronden van toepassing zijn. Verzoekster [REDACTED] is onderdaan van een derde land, zodat haar persoonlijke status niet onverenigbaar is met de status van vluchteling in een lidstaat. Artikel 8, lid 9, ZUB is op haar slechts van toepassing nadat de procedure van haar man is beëindigd en met inachtneming van het resultaat van deze procedure.
 - 28 Volgens de verwijzende rechter valt niet uit te sluiten dat het recht van de gezinsleden van een vluchteling op erkenning als vluchtelingen op grond van artikel 8, lid 9, ZUB niet in richtlijn 2011/95 is vastgesteld. Een dergelijk rechtsgevolg vloeit evenmin voort uit artikel 23, leden 1 en 2, van richtlijn 2011/95. Deze bepalingen hebben betrekking op gezinsleden van de persoon die

internationale bescherming geniet, die zelf niet in aanmerking komen voor dergelijke bescherming. In een recht voor deze gezinsleden op de in de artikelen 24 tot en met 35 van richtlijn 2011/95 genoemde voordelen is alleen voorzien voor zover verenigbaar met hun persoonlijke status. Gebruikmaking van de genoemde voordelen is geen toekenning van de vluchtelingenstatus en betekent niet hetzelfde, aangezien de rechtsgevolgen verschillen.

- 29 Om te kunnen beslissen of artikel 8, lid 9, ZUB in het hoofdgeding kan worden toegepast, moet bijgevolg duidelijk worden of deze bepaling in overeenstemming is met richtlijn 2011/95.
- 30 Volgens de verwijzende rechter is artikel 8, lid 9, ZUB niet in overeenstemming met het vereiste dat de lidstaten gemeenschappelijke normen en criteria voor de omschrijving en de inhoud van de vluchtelingenstatus en voor de toekenning van de vluchtelingenstatus toepassen op personen die een asielverzoek in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève hebben ingediend. Noch uit het in overweging 17 van deze richtlijn vermelde discriminatieverbod, noch uit de prioritaire inaanmerkingneming van het belang van het kind volgt een rechtstreekse verplichting van de lidstaten om ook de gezinsleden van de vluchteling de vluchtelingenstatus toe te kennen.

B) Recht van de gezinsleden van de persoon die om internationale bescherming heeft verzocht om te verblijven op het grondgebied van de betrokken lidstaat, en beginsel van instandhouding van het gezin

- 31 Volgens de verwijzende rechter geeft artikel 33, lid 2, onder e), van richtlijn 2013/32 over niet-ontvankelijke verzoeken van ten laste komende personen geen uitsluitel over de vraag of deze personen wegens hun relatie met de persoon die stelt dat hij een vluchteling is in de zin van artikel 1, onder A, van het Verdrag van Genève, het recht hebben om te verblijven op het grondgebied van de betrokken lidstaat, zolang deze persoon als verzoeker een recht op verblijf in de lidstaat heeft.
- 32 In richtlijn 2013/32 is niet bepaald dat de procedure over het verzoek van het gezinslid om internationale bescherming wordt geschorst tot de beëindiging van de procedure over het verzoek van het andere familielid, dat stelt dat hij een vluchteling is in de zin van artikel 1, onder A, van het Verdrag van Genève. Evenmin is voorzien in een onderzoek van dergelijke verzoeken in een gezamenlijke procedure of in een recht van het familielid dat geen persoonlijke grond voor internationale bescherming heeft vermeld, om op het grondgebied van de lidstaat te blijven.
- 33 Aangezien [REDACTED] en [REDACTED] gezinsleden zijn van een persoon die om internationale bescherming heeft verzocht op grond dat hij een vluchteling is in de zin van artikel 1, onder A, van het Verdrag van Genève, zijn op de juridische situatie van verzoekers naast het beginsel van non-refoulement

[REDACTED]

ook de beginselen van de instandhouding van het gezin, de eerbiediging van het recht op privéleven en familie- en gezinsleven en de inaanmerkingneming van het belang van het kind van toepassing.

- 34 In artikel 21, lid 1, van richtlijn 2011/95 is bepaald dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement eerbiedigen met inachtneming van hun internationale verplichtingen. Deze bepaling staat in hoofdstuk VII („Kenmerken van de internationale bescherming”), dat overeenkomstig artikel 20, lid 2, van de richtlijn alleen geldt voor vluchtelingen en voor personen die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komen. Volgens artikel 20, lid 1, geldt dit hoofdstuk onverminderd de in het Verdrag van Genève neergelegde rechten. In het hoofdgeding is niemand in de familie Ahmedbekov als vluchteling erkend, en artikel 21, lid 1, van richtlijn 2011/95 is formeel niet van toepassing.
- 35 In overweging 3 van die richtlijn wordt uitdrukkelijk bepaald dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel stoelt op de volledige en niet-restrictieve toepassing van het Verdrag van Genève, ter handhaving van het verbod tot uitzetting of terugleiding (non-refoulement). Volgens de verwijzende rechter kan ervan worden uitgegaan dat het begrip „vluchteling” in de zin van artikel 31 van het Verdrag van Genève betrekking heeft op personen die hebben verzocht om internationale bescherming, op grond dat zij vluchtelingen zijn in de zin van artikel 1, onder A, van dit Verdrag. Het Hof van Justitie van de Europese Unie is bevoegd om de overeenkomstige bepalingen van het Verdrag van Genève, waarnaar in de bepalingen van de drie richtlijnen wordt verwezen, uit te leggen.
- 36 Volgens de verwijzende rechter bevat richtlijn 2013/32 geen uitdrukkelijke bepaling die uitsluitel geeft over de vraag of de betrokken bevoegde autoriteit of de betrokken bevoegde rechter in de beslissing tot afwijzing van het verzoek moet beslissen of de betrokkene naar zijn land van herkomst moet worden teruggestuurd en of hij het recht heeft wegens bepaalde redenen op het grondgebied van de staat waar hij het verzoek heeft ingediend te blijven, en zo ja, hoe lang.
- 37 De in artikel 23, lid 1, juncto artikel 20, lid 2, van richtlijn 2011/95 neergelegde verplichting tot instandhouding van het gezin ontstaat voor vluchtelingen, dit wil zeggen, personen die als vluchteling zijn erkend.
- 38 De drie richtlijnen bevatten verschillende verplichtingen ter bescherming van de grondrechten. Zo is in richtlijn 2013/33 met betrekking tot de opvangvoorzieningen bepaald dat de inzonderheid in het Handvest erkende grondrechten en beginselen moeten worden gewaarborgd, waarbij concrete rechten worden genoemd, zoals de menselijke waardigheid en de artikelen 7 en 18 van het Handvest over het recht op eerbiediging van het familie- en gezinsleven en het recht op asiel. In de inhoudelijk gelijklopende overweging 60 van richtlijn 2013/32 wordt artikel 7 van het Handvest niet genoemd. Volgens de verwijzende rechter is tevens een uitlegging mogelijk in de zin dat overweging 16 van richtlijn

2011/95 de werkingssfeer van de grondrechten uitbreidt, aangezien het daarin heet dat de richtlijn onder meer tracht de rechten van de begeleidende familieleden van de verzoeker te eerbiedigen en de toepassing van concrete bepalingen van het Handvest te bevorderen, waaronder artikel 7 over het recht op eerbiediging van het privéleven. In de beide andere richtlijnen wordt het begrip begeleidende familieleden niet gebruikt.

- 39 Gezinsleden die zelf niet worden vervolgd, worden door de omstandigheden gedwongen om een afzonderlijk verzoek om internationale bescherming in te dienen, hoewel zij daarvoor geen persoonlijke reden hebben, aangezien zij in een geval als het onderhavige alleen zo de mogelijkheid hebben om op het grondgebied van de betrokken lidstaat te blijven en het gezin in stand te houden. Zonder twijfel vereist het belang van het kind, overeenkomstig overweging 18 van richtlijn 2011/95, dat het beginsel van eenheid van gezin in acht wordt genomen.
- 40 Volgens de toelichtingen bij artikel 7 van het Handvest, die zich in de Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten bevinden, correspondeert dit recht met artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM). Uit de toelichtingen blijkt verder dat ook de toegestane beperkingen van dit recht, die bij wet kunnen worden opgelegd, overeenstemmen met de in artikel 8, lid 2, EVRM vastgestelde beperkingen. Uit de gronden die inmengingen in het recht op privéleven en familie- en gezinsleven mogelijk maken, kunnen niet rechtstreeks positieve verplichtingen van de staat worden afgeleid om het beginsel van gezinshereniging van het Verdrag van Genève toe te passen wanneer geen gezinslid een in de betrokken procedure gewaarborgd recht op verblijf in de betrokken staat heeft. Volgens de verwijzende rechter kan de eerbiediging van het recht op familie- en gezinsleven niet tot doel hebben de migratiecontrole op een illegaal verblijf te omzeilen.
- 41 Overweging 16 van richtlijn 2011/95 en overweging 35 van richtlijn 2013/33 zijn onduidelijk met betrekking tot de eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven overeenkomstig artikel 7 van het Handvest in de context van niet-ontvankelijke verzoeken van familieleden. Uit de bepalingen van de desbetreffende drie richtlijnen kan geen uit het beginsel [van de instandhouding] van het gezin en de prioritair inaanmerkingneming van het belang van het kind resulterende verplichting van de lidstaten worden afgeleid om een recht op verblijf op het grondgebied van de lidstaten ook te verlenen aan de begeleidende familieleden van wie de verzoeken onder artikel 33, lid 2, onder e), van richtlijn 2013/32 vallen, zonder dat een procedure over een verzoek om internationale bescherming loopt.
- 42 Uit de drie richtlijnen volgt evenmin dat in dit geval de procedure over de verzoeken van de gezinsleden, omdat deze afhankelijk is van een andere procedure, moet worden geschorst tot de beëindiging van de procedure over het verzoek van een gezinslid dat als verzoek overeenkomstig artikel 1, onder A, van

[REDACTED]

het Verdrag van Genève wordt beschouwd, of dat deze verzoeken in een gezamenlijke procedure moeten worden onderzocht. In deze gevallen loopt de procedure over de verzoeken van de gezinsleden van de verzoeker die stelt dat hij vluchteling is, verder. Onduidelijk blijft hoe in een geval als het onderhavige buiten een lopende procedure over verzoeken om internationale bescherming de rechten van de gezinsleden overeenkomstig overweging 16 van richtlijn 2011/95 en overweging 35 van richtlijn 2013/33 in acht kunnen worden genomen. Voorts rijst de vraag of de verzoeken van deze personen om internationale bescherming niet-ontvankelijk zijn op grond van artikel 33, lid 2, onder e), van richtlijn 2013/32. Bijgevolg is een uitlegging mogelijk dat de schorsing van de procedure respectievelijk het onderzoek van de verzoeken in een gezamenlijke procedure niet overeenstemt met het doel van de richtlijnen, aangezien de betrokkenen formeel niet onder de drie richtlijnen vallen.

C) Bevoegdheden van de rechter

- 43 Volgens artikel 46, lid 3, van richtlijn 2013/32 omvat in het geval wordt opgekomen tegen een afwijzende beslissing, het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel „een volledig en ex nunc onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden [...], met inbegrip van, indien van toepassing, een onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming”. In dit verband rijst de vraag of de rechter de door [REDACTED] in de gerechtelijke procedure aangevoerde persoonlijke gronden voor vervolging, die moeten zijn ontstaan na de indiening van haar verzoek om internationale bescherming en die verschillen van de overwegingen over de situatie in haar land van herkomst, ten gronde moet onderzoeken.
- 44 Mocht het verzoek van [REDACTED] om internationale bescherming, dat is gebaseerd op de vervolging van haar man, niet-ontvankelijk worden verklaard, dan moeten de aangevoerde persoonlijke gronden, concreet het argument dat zij zelf is vervolgd, worden beschouwd als eerste verzoek om internationale bescherming, waarmee zij stelt dat zij een verzoek op grond van artikel 1, onder A, van het Verdrag van Genève heeft ingediend, waarvoor een procedure overeenkomstig richtlijn 2013/32 moet worden gevoerd.
- 45 Met de voor de verwijzende rechter uiteengezette persoonlijke gronden voor vervolging worden nieuwe feiten aangevoerd, die naar voren zijn gebracht na de indiening van het eerste verzoek om internationale bescherming, waarover een beslissing ten gronde is genomen, die evenwel nog niet definitief is geworden. Formeel zijn dit nieuwe feiten, die niet vallen onder de wettelijke definitie van het begrip „volgend verzoek” om internationale bescherming van artikel 2, onder q), van richtlijn 2013/32, aangezien de procedure over het eerste verzoek nog niet met een definitieve beslissing is beëindigd.
- 46 Mocht de rechter zich op basis van artikel 46, lid 3, van richtlijn 2013/32 voor de eerste keer over de nieuwe gronden voor internationale bescherming moeten

uitspreken, dan zou de oorspronkelijke procedure bij de bevoegde autoriteit wegvallen. Het persoonlijk onderhoud, in het kader waarvan bewijzen voor het betoog van de betrokkene over bepaalde feiten en omstandigheden worden verzameld, speelt een wezenlijke rol in deze procedure. Geen proceshandeling voor de rechter kan het persoonlijk onderhoud vervangen.

- 47 De verwijzende rechter vraagt zich bovendien af of de door [REDACTED] aangevoerde nieuwe persoonlijke gronden voor vervolging van belang zijn voor het verlenen van de vluchtelingenstatus. Verwerende partij werpt in dit verband tegen dat [REDACTED] door haar handelingen na het verlaten van haar land van herkomst gronden voor haar erkenning als vluchteling heeft gecreëerd en dat dergelijke gronden niet mogen worden onderzocht.
- 48 Richtlijn 2011/95 geeft ook geen uitsluitsel over de vraag of de omstandigheid dat een persoon klacht indient bij het Europees Hof voor de Rechten van de Mens tot gevolg heeft dat zij behoort tot een specifieke sociale groep in de zin van artikel 10, lid 1, onder d), van richtlijn 2011/95 en of het als een politieke overtuiging in de zin van artikel 10, lid 1, onder e), van de richtlijn moet worden beschouwd wanneer bij het Europees Hof voor de Rechten van de Mens klacht wordt ingediend tegen de staat.